



## БЪЛГАРСКИ НАРОДНИ ПРИКАЗКИ.

### 1. Върнитъ приятели.

Имало двама върни приятели. Единиятъ направилъ нѣкакво прѣстѣпление, и го осъдили на обѣсване.

Случва се, срѣща го върниятъ му приятелъ и го запитва: „Кждѣ те каратъ, бе приятелю?“ Казва: „Азъ направихъ едно прѣстѣпление, и не ми е криво за това, че ще ме обѣсятъ, — защото наказанието ми е споредъ вината, — само ми е мжно, че не можахъ да се обадя на домашнитѣ си“. Върниятъ му приятелъ замолилъ стражата, да отвържатъ виновния и да свържатъ него на негово мѣсто; виновниятъ да се видѣлъ съ домашнитѣ си и да се върнѣлъ пакъ на мѣстото, за да бжде обѣсенъ; и ако не успѣялъ той да стигне на врѣме, да обѣсятъ самия него вмѣсто виновния. Стражата се съгласила, отвързала виновния и вързала приятеля му на негово мѣсто.

Виновниятъ закѣснѣлъ много. Чакали, чакали за него, и най-сетнѣ турнали вжето на врата на другаря му. Тѣкмо тогава пристигналъ виновниятъ. Снематъ невинния и качватъ виновния. Заминавалъ везирѣтъ. Като гледалъ това, извикалъ: „Стойте! Каква е тази работа, да се сема единъ отъ бѣсилката и да се качва другъ?“ Спрѣлъ обѣсването, да разслѣдва работата. Повикалъ стражаритѣ и двамата приятели и ги разпитва. Стражаритѣ казали: „Тѣй както карахме виновния, тѣй ни срѣщна този човѣкъ, приятелъ неговъ, тѣй виновниятъ му се оплака и тѣй оня го замѣни съ условие да бжде обѣсенъ, ако не пристигне виновниятъ на опрѣдѣления часъ. Той пристигна на опрѣдѣления часъ, затова ний откачихме приятеля му“. Везирѣтъ, като разбралъ това върно приятелство, запиталъ ги:

„Сега азъ да освободя тогова, да го не обѣсятъ, ще ме имате ли мене за трети вашъ приятелъ?“ Тѣ се съгласили, че ще го иматъ, и той го освободилъ отъ бѣсилка.

### 2. „Направи добрина, че я хвърли въ морето“.

Единъ баща думалъ на сина си: „Направи добрина, че я хвърли въ морето, — тя ще излѣзе“. Синѣтъ се чудилъ, може ли да бжде това право, и рекълъ да опита. Мислилъ, мислилъ, каква добрина да направи? Най-голѣма добрина било да нахрани нѣкого. Взелъ единъ ковчегъ, напълнилъ го съ храна, вино и друго, и го пусналъ въ морето. Тоя ковчегъ, като го тласкали вълнитѣ, излѣзълъ на единъ островъ. Тамъ имало разбойници, прѣслѣдвани за нѣщо; тѣ не смѣяли да се покажатъ, и гладували. Като видѣли ковчега, хванали го и се нахранили; животѣтъ имъ билъ спасенъ. Послѣ тѣ се освободили и почнали пакъ стария си занаятъ.

Веднажъ тѣ хванали въ гората единъ търговецъ: той билъ оня, който пусналъ ковчега. Обрали го и го вързали дори. Послѣ взели да се хранятъ. Обраниятъ забѣлѣзалъ една чения отъ своитѣ и взелъ да се чуди, какво търси тя тукъ. Разбойницитѣ го попитали, на какво се чуди. Той рекълъ: „Тая тенджера е моя“. — Какъ твоя? — „Ей така, моя“. — Че отдѣ? — И той имъ разправилъ историята на ковчега. Разбойницитѣ, като се убѣдили, че има право, цѣлунали го и му рекли: „Ти си нашъ спасителъ“. Освободили го, върнали му обраното и го възнаградилъ отгорѣ на това богато. Тогава търговецѣтъ си рекълъ: „Богъ да прости баща ми, че ми даде тоя съвѣтъ. Ако не бѣше ми го далъ, щѣхъ да изгубя и имотъ и животъ.“

(Записани отъ проф. М. Арнаудовъ).

